

BÁNFAI ZSOLT

Szüret

Talán ha együtt időztünk volna
egy kiállítás képei között. Örök szenvedélyünk,
az ősz, ecsetfényt érlel, violinkulcs a zárnyelven.
Időnként készségesen segít betakarítani
árván maradt gyermekeink mosolyát.
Szüret van. Állóháború. Pávatollak és sárgaság,
szerte meredő páncéltőkék. A megyeháza
pupillája meghasad, ollót csattogatva lépdelnek
a szabaduló legények. Fortyog a bor, mint az élet,
kacsok, hálók kapaszkodnak szemeik fölé –
de ki is merné albumba fűzni a vadhajtasokat?
Othello-strasszék mentén lila zongora szól –
a sétányon célba érnek az ébredések.
Impromptu passionné – harmatos fürtök útján
egy érintés a királynő kelyhébe vezet.